

ΦΥΛΛΑ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Η ΥΓΕΙΑ ΤΗΣ ΔΑΣΚΑΛΑΣ

Είμαι μια προχτές σ' ένα φιλικό μου σπίτι και κουβεντιάζαμε όπως πάντα για τις κοινωνικές ανάποδες και τις εθικές μασκαράδες που ετοιμάζουμε για την 'Ανοιξιάτικη έκκληση. Όταν άξαφνα ή μικρή 'Ελλη, ένα χαριτωμένο ακόμα κοριτσάκι — αλλοίμονό του! — πηγαίνει στο ρωμέικο σχολείο! — φταρνίστηκε.

— Γεια σου, 'Ελλη! Της λέω.

— 'Εφχαριστώ, αν και η δασκάλα μου αλλιώς μας είπε να το λέμε!

— Ποιά; Τι πράμα;

— Νά, προχτές φτερνίστηκε και κείνη σάν και μένα και έπειδή ένα κορίτσι της είπε:

«Γεια σου» τήνε μάλασε και μ'ε είπε πως άλλη φορά πρέπει, αν θέλουμε να λεγόμαστε φρόνιμες!! και άνεπτυγμένες!! να λέμε: Μ'ε τ'ας ο γείας σας!»

Και η θεότρελλη 'Ελλη, το κορίτσι που βυζάνει ακόμα το γάλα της μεγάλης μέντας, της φύσης, που δε μπορεί να σκλαβωθεί στην ανάπτυξη και στην φροσύνη της κουτοδασκάλας της άπανθρωπης και ψέφτικης, σκαζογέλασε, και γώ μαζή της κι όλοι του σπιτιού οι 'Ανθρώποι, που δεν είναι δασκάλοι! και έτσι με την κοροϊδία που άξιζε εις τας υγείας της! μπορούσαμε να γλυτώσουμε ένα παιδί, ένα μαθητή που μες στο σχολείο χάνει και νου και όραση και ακοή και κάθε αίσθηση ζωής, όπως τ'ά λείει ο μαθητής στο Φάουστ, να το γλυτώσουμε από τα νύχια του όρνιου που τρώει νυχτόμερα τα σπλάχνα του σκλαβωμένου Προμηθέα — της ρωμηοσύνης μας.

Ο ΠΟΡΤΙΕΡΗΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Καθώς το είπαμε στο περασμένο φύλλο, όσοι παλιοί ή καινούριοι συντρομητές πλερώσουν τη συντρομή τους για το 1905 μέσα στους μήνες Δεκέβρη και Γενάρη, θα πλερώσουν μονάχα όχτω δραχμές για όλο το χρόνο και θα παίρνουνε για δώρο τριών δραχμών βιβλία από κείνα που πουλάμε στο γραφείο μας: μια δραχμή το ένα.

— Από το μέτρο αυτό είμαστε ευχαριστημένοι

γιατί ως τώρα έρκετο καινούριοι συντρομητές και δώ και στίς έπαρχίες γινήκανε. Από το Φλεβάρη και μπρός, η συντρομή θα μένει η ίδια, δέκα δραχμές και χωρίς δώρο.

— Χαριτωμένο κείνο που δημοσίεψαν οι έφημερίδες για το βουλευτή Λάππα της Λιβαδειάς. Λοιπόν, που λέτε, ο κ. Λάππας ζήτησε να γίνει όπουργος για όχτω μέρες μοναχά. Κι αν το βρήτε γιατί.

— Για να δείξει στην έπαρχία του πως ο Ντελγιάννης τον έχτιμαί. Θέ μου, μη χειρότερα!

— Στην «Πατρίδα» του Βουκουρεστίου (άρθ. 4072) δημοσιεύτηκε ακόλουθα σοφά και βαρυσήμαντα λόγια:

— Ο κ. Ψυχάρης δημοσιεύει εν τω τελευταίω φύλλω του «Χρόνου» των Παρισίων σχοινοτενή κρίσιν περί της ό π δ τ ο υ (γλύκες μιά φορά!) κ. 'Αλ. Πάλλη φιλοτεχνήσεως εις το τραγελαφικόν των Ψυχαρσιών ιδίω μα' και πρό τινων ήμερών έκδοθείσης εν Παρισίοις παραφράσεως της 'Ιλιάδος του 'Ομήρου. Ο κ. Ψυχάρης έξαιρεί την έν 'Ελλάδι φιλολογικήν γονιμότητα, έκφράζει δε την έλπιδα ότι θασιζομένης και ριζουμένης της Παλλείου γλώσσης θα επανέλθ η αιών του Περικλέους εν τη νεοελληνική φιλολογία και κινήσει. Τίποτ' άλλο και σπολλά- τη της!

— Νά μη μένει άμνημόνευτο και το μοναδικό αυτό της 'Αστραπής:

— Γράφοντας κάποια μέρα πως πρέπει στο Πανεπιστήμιο μας να ιδρυθεί έδρα του 'Ε λ λ η ν ι κ ο υ Δικαίου, έφερε το άκαταμάχητο αυτό έπιχείρημα:

— «Τό να μην υπάρχει στο Πανεπιστήμιο μας έδρα του 'Ελληνικού Δικαίου, είναι το ίδιο σά να μην ύπρχε και στη Ρώμη έδρα του Ρωμ α ι κ ο υ Δικαίου»!!!

— Όσοι δικηγόροι εν διαβάσανε, θα φοβήσανε από τα γέλια.

— Στην ίδια 'Αστραπή 'όντας τελευταία ο κ. Σπανδωνής άπάνω σ' όσα έγραψα ή «Königsberger Hartungsche Zeitung» για τη με άφραση της «Κριτικής» του Κάντ, μ'ε ξαναείπε την φωτισμένη γνώμη του για τη φιλοσοφία του Κάντ και για τη δημοτική γλώσσα. Τά καλά πράματα βλέπετε, πρέπει να λέγονται πολλές φορές.

— Μιά παροιμία λέει: «Και την πόρτα και την κόττα». Την παροιμία την έφάρμασε τελευταία ο κ. Πάπ με την 'Αντιγόνη» του Μάνου.

— Άφου τήνε δημοσίεψε δλόκληρη, για να κάνει τη δουλίτσα του ο άνθρωπος, κατόπι τήνε σκυλόδρισε, για να μην άρνηθεί έτσι και τις άρχές του. Βλέπετε, έχει άρχές κ' η έφημερίδα του κ. Πάπ, για την πολιτική, για τη γλώσσα, για τη φιλολογία και για κάθε δουλιά.

— Πως έφυγε ο δολοφόνος του Κασαβέτη από τα χέρια του νωματάρχη και πως ζει τώρα σάν άφέντης στο τσιφλίκι του Καρτάλη στην Αίγυπτο, μ'ε το άποκάλυψε ή «Μεταρρύθμιση» σε μιά ανταπόκρισή της από την 'Αλεξάνδρεια.

— Ο κ. Καρτάλης κ' οι άλλοι προστάτες του κ. Δολοφόνου βρήκανε πως ή ποινή που τούδαλε το δικαστήριο

είτανε βαρεία και του δώσανε χάρη, γιατί το προνόμιο αυτό στο Ρωμέικο δεν τήχει μονάχα ο Βασιλιάς. Τήχει και κάθε βουλευτής, που τήχει μάλιστα νάχει και παράδες.

— Ο κ. Καρτάλης λοιπόν είπε: «Τρία χρόνια ποδ- κανε ο Κριάλης στη φυλακή, είναι αρκετά. Περισσότερα δε χρειάζονται!» Κ' έτσι μ' ένα διάταγμα του μετέθεσε τον κ. Κριάλη από τη φυλακή στην έπαυλή του.

— Καθόλου παράξενο ύστερ' από χρόνια, ταχτοποιών- τας την ύπόθεση, να τα καταφέρει να τότε πάρει και στο συνδυασμό του κ' έτσι να τότε δούμε και βουλευτή!

Ο ΙΔΙΟΣ

ΒΗΚΕ ΣΕ ΒΙΒΛΙΟ

ΤΟΥ ΨΥΧΑΡΗ

ΖΩΗ ΚΙ ΑΓΑΠΗ ΣΤΗ ΜΟΝΑΞΙΑ

Ιστορικά ένός καινούριου Ρωμηοσύνα

Πουλάται 6 όρ. χρ. στο Βιβλιοπωλείο της «Εστίας»

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

Σ' ένα φίλο μας. Τί πειράζει κι αν το διαβάσατε στο «Νουμά»; Άγοράστε το βιβλίο να το ξαναδιαβάσετε. Κ' έπειτα ο Δάσκαλος στο «Απόσωμα» της «Ζωής» κι άγάπης στη μοναξιά» γράφει: «Αδ' θα το γνωρίσουνε όσοι το διαβάσανε στο «Νουμά», όπου δημοσιεύτηκε (άρθ. 94—111). Το δημοσίεψα τότες απάλλαχτα όπως το είχα πρωτογραμμένο, διορθώνοντας μόλις που και που. Κατόπι, το πήρα με το μικροσκόπι, το κοίταξα ως και στα παραμικρά του. Στην ούσία, στην πλοκή, στα κεφάλαια, στα πρόσωπα και στα ψυχολογικά, δεν άλλαξε τί- ποτις, δετι κάνω, δεν μπορώ ποτέ μου να το ξεκάμω, τ'ά φήνω κατά πως τήχω χυμένο, κατά πως το αντίληφτηκα, την ώρα που μου κατέθηκε μιά ιδέα, ένα σκέδιο, δηλαδή να φανταστώ άμέσως όλο συνάμα το βιβλίο, έαρχή, μέση και τέλος, ή δε θα το φανταστώ διόλου. Μά προσπαθώ άλλο τόσο, μιά, κ' έγινε, όσο το δυνατό να το καλλιτε- ρέψω, να το τελειοποιήσω». — κ. Πορ. Τάβρα του κ. Παλαμιά, που άναγγελαμε, ένα για την 'Ιλιάδα του Πάλλη, κι άλλο για τη φιλολογική κίνηση του 1904, θα τα δημοσιεύουμε. Άν δε μ'ε τάφερε ο πολύτιμος συνεργάτης μας είναι που δεν άδειαζε ακόμα να τα γρά- ψει, γιατί είναι πνιγμένος στη δουλιά. Μά σ' ένα δυο φύλλα, έλπίζουμε, να τήχουμε. Κι ο κ. Ψυχάρης, κα- θώς μ'ε γράφει, ετοιμάζει άρθρο μεγάλο για το «Νου- μά». — κ. Στ. Κρ. Δεν ξέρουμε. Θα ρωτήσουμε και θα σ'ε πούμε. Κείνο μονάχα ξέρουμε πως ο καινούριος διευ-

του είπε ξεκαρδισμένος από τα γέλια: «Καλό τέ- λος, μπαρπα-Βερνιά! κουράγιο! ποντάρετε κ' έννοια σας θα τή ξετινάξετε τη πάγκα!»

Ο γέρος έριξε στον άναγελαστή του μιά φαρ- μακερή, σάν του φειδιού, ματιά και έγινε άφροντος. Μά σ'ε μισή ώρα ξαναβρε με τις τσίπες του φορ- τωμένες μάλαμα Μ'όλα τούτα στίς τελευταίες χαρ- τωσιές ο γέρος άναγκάσθηκε να σταματήσει, γιατί του ξετινάξαν όλο το χρυσάφι πουφίρε.

Η άκαταδεξιά και η κατάρφονια, που όλοι τους έδειχναν του γέρου, έθλιψαν την ίππότη παρα- πολύ, έπειδή, μ' όλη την άκατάστατη ζωή του στα χαρτοπαίγνια, δεν είχε όλως διόλου χάση την εύγένεια του παλαιού χαρακτήρα του, και τους έ- κανε τη παρατήρηση σάν έφυγε ο γέρος και από- μειαν μονάχοι τους.

«Σεις, ίππότη μου, καθώς βλέπω, δεν ξέρετε καθόλου ποιος είναι ο γέρο Φραντσέσκος Βερνιάς, είπε κάποιος αλλοίως, άντίς να μ'ε κατηγορού- σατε. Θα μ'ε επαινούνσατε μεγαλόφωνα' μάθετε λοιπόν πως αυτός ο Βερνιάς, γέννημα της Νεάπο- λης, άποδείχτηκε, δεκαπέντε χρόνους στο Παρίσι, ο πιο σκληρόκαρδος άνθρωπος, που μπορούσε να φαν- ταστή κανείς. Κάθε ανθρώπινο αίσθημα του είναι ξένο: Είδε τον ίδιο του πατέρα να ξεψυχή στα

πόδια του και δεν έδωκε ένα λουίζι να τον σώση. Οι κατάρες πλήθος οικογενειών, που κατάρεψε με τις κακούργες κερδοσκοπίες του, τον άκολουθνε. Τον έμείσαν όλοι όσοι τον έγνώρισαν, και καθένας τον παραδίδει στην εκδίκηση του Θεού! Ποτέ δεν τον είδε κανείς να παίξη και τώρα μπορείτε να κατα- λάβετε γιατί παραξενευτήκαμε, βλέποντάς τον να μπαίνει σ' αυτό το σπίτι. Δε θάταν λοιπόν άνυπό- φορο να μ'ε έκέρδιζε ένας τέτοιος άνθρωπος; Τάπι- στευτα κέρδη της πάγκας του τον έτράβηξαν βέβαια ως έδω, μά την έπαθε κ' έκαψε τη γούνα του μο- ναχός του. Μά θαρρώ, πως δε θα ξαναπατήση ο γερο-γιούδας τον ξεφορτωθήκαμε μιά για πάντοτε».

Η προφητεία του όμως δεν αλήθεψε. Τήν άλλη βραδιά ο καλός του ο Βερνιάς ξαναβρε στη πάγκα του ίππότη, που έχασε πολύ περισσότερα από τη χτεσινή. Μολαταύτα ούτε καν έταράχθη, χαμογε- λούσε μάλιστα κάπου κάπου με ένα τόσο είρωνικό χαμόγελο, σάν νάθελε να δείξη πως δε θάγουσε να τ'ά κερδίση και με το παραπάνου. Μά η κακο- τυχιά του γέρου εξακολουθούσε να στρώνη από βρα- διά σε βραδιά, σάν το χιονόβολο, ως που τέλος συμπέραναν πως θάχη άφήσει στη πάγκα καμιά τριανταριά χιλιάδες λουίζια. Μιά φορά στη μέση του παιχνιδιού, τον βλέπουμε να μπαίνει ώχρος και

στραγγισμένος σ'ε λείψανό έστάθη μακριά από το τραπέζι, με τα μάτια καρφωμένα στο χαρτί που τραβούσαν ο ίππότης. Τέλος, άμα ο ίππότης άνακά- τωσε τα χαρτιά και είταν έτοιμος να τ'ά κόψη, ο γέρος έφώναξε με μιά φωνή, που άνατίναζε όλους τους πονταδόρους: «Σταθήτε!» Περνώνας τότε ά- νάμεσα στους πονταδόρους προχωρεί και σκύδοντας σταύτι του ίππότη του λέει σιγά σιγά: «Ίππότη, θέλετε να πάρτε το σπίτι μου, στο δρόμο του 'Αγίου-Όνορίου, με όλα του τ'ά έπιπλα, τ'άσημικά και χρυσάφικά του, για όγδόντα χιλιάδες φράγκα;» — Σύμφωνος! άπεκρίθη ψύχραιμα ο ίππότης και χωρίς να γυρίση κατά το γέρο, ετομάζετο να τρα- βήξη. «Ντάμα!» είπε ο Βερνιάς και με το πρώτο ή ντάμα έρχεται όστο, έχασε! Ο γέρος κλωνίστηκε και θάπερτε τ'ανάσκελα αν δεν άκουμπούσε στην τοίχο, όπου έμεινε άκίνητος σάν άγαλμα. Κανένας δεν έριξε μάτι άπάνω του. Το παιχνίδι τέλειωσε, οι χαρτοπαίχτες έρύγανε. Ο ίππότης με το κα- σσιέρη του έστοιβάξε το κερδισμένο χρυσάφι του στη κασσετίνα του. Τότε ο γέρο Βερνιάς έκουνήθη από την άκρη του, έπροχώρησε σ'ε φάντασμα και είπε με φωνή σβυσμένη:

(άκολουθεί)